

HRVATSKI

Godina XV., broj 29.

21. srpnja 2005.

cijena 80 Ft

„SVATI“ V SUMARTONU

IZ SADRŽAJA:

„Događaji tjedna“ str. 2. – Još ove godine hrvatska radioemisija na Internetu str. 3. – Kako dalje? Savez Hrvata u Mađarskoj str. 4. – Tanac – „Vatra čiji plamen ne gasne“ str. 5. – Salančani u Zagrebu str. 6. – Koljnof – „najtamburaškije selo“ str. 7. – Stara novost iz Zale str. 8. – Sveta Ana (26. srpnja) str. 9. – Rezultati natjecanja likovnih ostvarenja str. 10. – Najbolji radovi str. 11. Hrvatska zlatna medalija za undanske folklorashe? str. 12. – Sanja da stigne na olimpijadu str. 13. Jednotajedni centar hrvatskoga folkloru str. 14. – Misno slavlje u Homokkomáromu str. 15.

**STRUČNJACI POSTIGLI DOGOVOR
O TRASI KORIDORA V C KROZ BIH**

SARAJEVO – Stručne skupine Hrvatske i Bosne i Hercegovine postigle su načelni dogovor o trasi buduće autoceste na dijelu koridora V c koji prolazi kroz BiH, izjavio je Izet Bajrambašić, koordinator Vijeća ministara BiH za ovaj projekt.

Kako ga u srijedu citira sarajevsko „Oslobođenje“, Bajrambašić je objasnio kako je postignuta suglasnost o tome da autocesta treba pratiti istočnu obalu Neretve do Počitelja nakon čega bi prešla na zapadnu obalu, a potom bi se južno od Međugorja spustila prema Hrvatskoj kod graničnog prijelaza Grabovina-Seline i dalje prema Pločama. „Ovaj prijedlog trase autoceste ne narušava povijesne i prirodne resurse u dolini i delti Neretve, a ujedno osigurava jednostavno povezivanje svih gradova i mjesta u Hercegovini s koridorom V c“, kazao je Bajrambašić izrazivši očekivanje kako će hrvatska strana ovog tjedna i službeno prihvatiti ovaj dogovor. Prema postojećim procjenama, dionica autoceste kroz Hercegovinu sve do granice s Hrvatskom jedna je od najrentabilnijih na cijeloj trasi, a ujedno bi trebala osigurati razvoj prateće infrastrukture.

Bajrambašić posebice ističe činjenicu kako će se gradnjom autoceste na ovoj trasi mostarska zračna luka približiti Međugorju na samo 30 kilometara. Pritom će se maksimalno zaštititi postojeće poljoprivredno zemljište kao i turistički potencijali Čapljine, Čitluka i Mostara. Dionica kroz Hercegovinu ujedno je ocijenjena najjeftinijom za gradnju pa bi prvi radovi mogli početi upravo tamo. Najzahtjevnija dionica ostaje ona od Sarajeva do mjesta Potoci sjeverno od Mostara gdje će se morati graditi mostovi i probijati tuneli s dva traka, slično modelu koji je primjenjen pri gradnji ceste od Karlovca do Rijeke. Na temelju mjerenja gustoće prometa na budućoj autocesti procijenjeno je kako mjestimično sužavanje na dva prometna traka ne bi dovelo do stvaranja „čepova“ i većih gužvi.

Bajrambašić je također najavio kako bi sredinom studenog trebala biti održana međunarodna investicijska konferencija o gradnji koridora V c kroz BiH što bi bio uvod za raspisivanje međunarodnog natječaja za gradnju početkom 2006. godine.

(Hina)

„Događaji tjedna“

Prošli tjedan kišilo je i kao da kišovito vrijeme ne namjerava ustupiti mjesto ljetnom suncu koje na trenutke razbija već pomalo dosadnu, a za neke tragičnu kišu. Poplave na sve strane, mnogi domovi pod vodom i suze u očima ljudi kojima je voda uništila godine i godine rada i napora. Malo je voćaka na stablima, bit će malo ukusne marmelade naših baka i mama. Žetva još nije ni počela, a već se govori kako se ni lanjske zalihe nisu uspjele prodati i stoje u silosima. Silosa je malo, pa nadležno ministarstvo i u inozemstvu traži skladišta ovogodišnjem urodu. Računa se kako će ove godine urod biti od 15-16 milijuna tona žitarica, a od lani u skladištima ima još osam milijuna tona. Kažu kako se žitarice mogu skladištiti do tri godine, to ne utječe na njihovu kakvoću.

London, Europa i svijet prošlog četvrtka bili su u dubokoj dvominutnoj tuzi nad žrtvama londonskoga terorističkog masakra. Svijet i mi zajedno s njima početkom prošlog tjedna sjećali smo se užasa Srebrenice, pokolja i rata u Bosni. Još jednom smo uvidjeli kako su demokracija, javnost, mediji, Ujedinjeni narodi krhki pojmovi koji su često u službi nekih viših interesa i sila kojima je na posljednjemu mjestu dobro pojedinca. Ratni se zločinci i deset godina poslije još uvijek bezbrižno „skrivaju“. Javne grobnice u kojima su pokopane žrtve, njih 1300 od 14 do 75 godina, i ovih su dana punili zemnim ostacima 610 bosanskih muslimana stradalih u srebreničkom paklu. Ujedinjeni narodi, međunarodni mirotvorci, Crveni križ su zakazali, cijela međunarodna zajednica ostavila je na milost i nemilost Srebrenicu i njezine civile. Ubijeno je bez

biranja više tisuća muslimana, dječaka i muškaraca, silovano na tisuće žena, tu negdje u našoj blizini, tako blizu, a tako daleko od nas.

U matičnoj domovini Vlada Ive Sanadera zabranjuje javna okupljanja građana u blizini Markova trga i na njemu, a gradonačelnik Zagreba novinare isključuje sa sjednice gradske skupštine. Nije lak naš novinarski posao. Reći i govoriti ono što diktiraju drugi, to nije zadatak novinara i slobodnog tiska, već na temelju rečenog i viđenog objektivno izvijestiti i, ako je moguće, komentirati. Nismo ni mi pošteđeni napada ni nerazumijevanja. Jedni se ljute zašto su drugi u novinama jer jedni rade, a oni drugi samo pričaju. Trebala bi nam „objektivna“ lista onih koji rade i onih koji samo pričaju. Lista koja će nam kazati o kome i na koji način i koliko pisati, naravno, na temelju uloženog rada, koliko slika i kojeg formata staviti onih koji rade i onih koji samo pričaju. To nije zadatak novinara jer kada počinje tako pisati i tako mjeriti vrijeme i broj kartica, onda je bolje da odmah ostavi svoje pero. Dakako, i on može pogriješiti, ali ako vidi grljenje na sve strane, onda „pretpostavlja“ kako se oni koji se grle i slažu, barem javno, imaju i iste ciljeve i planove. Njihovu dušu, međusobne skrivene trzavice, naravno oko novca, položaja i materijalnih dobara koji im rođenjem i „hrvatskim domoljubljem“ zasluženo pripadaju, teško je sagledati i objektivno ocijeniti, pogotovo u vremenu šutnje i teškog dobivanja informacija, a izbori, kongresi i drugi skupovi datumski su sve bliže i bliže.

Branka Pavić Blažetin

Internet radio Croatia

Još ove godine hrvatska radioemisija na Internetu

Skupština je izglasovala da se od cjelokupnoga ovogodišnjeg proračuna HDS-a za taj radijski projekt izdvoji 10%, što znači da ćemo imati odgovarajuće zalede – mislim tu na osiguravanje tehničke opreme, izgradnju studija, telefonske linije, obnovu naše web-stranice, kupnju servera te njegovo postavljanje kod većih sličnih tvrtki, i druge potrepštine. *** Predviđeni radijski projekt sada je ovisan o predstojećemu međudržavnom ugovoru. *** Središte studija predviđeno je u prostorijama Croatice u Ulici Nagymező 49., odnosno u sadašnjoj vijećnici, gdje će biti mogućnosti i za snimanje raznih kaseti i CD nosača te drugih materijala.

Čaba Horvath,
ravnatelj Croatice

Pitamo Čabu Horvatha, ravnatelja Neprofitnog poduzeća za kulturnu, informativnu i izdavačku djelatnost Croatice, kako je zapravo iskrsla zamisao da se pokrene emisija Hrvatskog radija na Internetu?

– Bila je to već davna zamisao, naime, svima nam je poznato da se pečuska postaja Hrvatskoga radija ne može slušati diljem Mađarske, stoga smo razmišljali kako bi se to riješilo na svima nama najpovoljniji način? U svezi s tim više puta smo pregovarali s ravnateljem Mađarskog radija, na žalost, odgovarajućih rješenja nije bilo. Pronašli smo mogućnost, koja zasada doduše još nije posve najpovoljnija za cjelokupno Hrvatsvo na ovim prostorima, ali vjerujemo da će se za nekoliko godina, kada svaka obitelj bude imala računalo, preko Interneta moći slušati naše radio-emisije.

Kako se prema tom odnosila Hrvatska državna samouprava, odnosno njezina Skupština?

– Kada smo prethodno s Andrijom Pavlekom, predstojnikom Hrvatskog uredništva pečuske radiopostaje, izradili ovaj nacrt, on je bio prihvaćen u toj mjeri da je lani Skupština izglasovala da se od

cjelokupnoga ovogodišnjeg proračuna HDS-a za taj radijski projekt izdvoji 10%, što znači da ćemo imati odgovarajuće zalede – mislim tu na osiguravanje tehničke opreme, izgradnju studija, telefonske linije, obnovu naše web-stranice, kupnju servera te njegovo postavljanje kod većih sličnih tvrtki, i druge potrepštine. Dakako, za to će trebati još više sredstava, ali smatram da tih 10% zasada će biti dovoljno za organiziranje studija, dok će za ostalo također još ove godine, stići materijalna potpora od Vladina Ureda za nacionalne i etničke manjine.

Svojedobno ste spominjali i pripomoć mađarskog Ministarstva informatike.

– Glede toga bilo je konkretnih razgovora i s nadležnima u spomenutome ministarstvu. Bitno je da je Ministarstvo spremno dalekosežno podupirati taj projekt, ali samo onda ako i Vlada Republike Hrvatske sa svoje strane pridonese s određenim sredstvima. Vjerojatno se sjećate da su dvojica ministara lani u Kaniži potpisala ugovor o obostranom podržavanju manjine. Predviđeni radijski projekt sada je ovisan o predstojećemu međudržavnom ugovoru. Bude li on sklopljen – u što ne sumnjam – naš radijski projekt bit će uvršten u tzv. državne automatizme, što znači da bismo ubuduće, s obje strane, svake godine mogli za naše djelatnosti priskrbiti stanovita sredstva.

Vi ste se – ako se dobro sjećam – u pogledu radijske podrške pismeno obratili i Vladi u Hrvatskoj.

– I ovim bi putem zahvalio veleposlaniku Republike Hrvatske u Budimpešti dr. Stanku Nicku koji je svesrdno podupirao i našu ideju i molbu, te da smo njegovim posredstvom od hrvatske Vlade dobili odgovor prema kojem će se to najvjerojatnije dogodine konačno riješiti. Dakle s naše strane postoje velike nade da će nam se molba ostvariti.

Prema najnovijoj informaciji, ovih je dana za radijski projekt osigurana određena materijalna podrška. Koliki je to iznos i tko će ga osigurati?

– Zapravo postoji ugovor s potpisom predsjednika Vladina Ureda za nacionalne i etničke manjine Antala Haizera i predsjednika Hrvatske državne samouprave dr. Mije Karagića. Na temelju toga iznos od pet milijuna forinti za ovu godinu pokrit će nabavu tehničke opreme, a 1,5 milijun forinti će se upotrijebiti za honorare. Držim da će na temelju rečenih biti dovoljno sredstava da se još tijekom ove godine pokrene Hrvatski radio na Internetu, a bude li sve išlo po planu, već ćemo iduće godine moći nastaviti ovaj za sve Hrvate diljem naše domovine važni novi medijski projekt.

Točnije, kada i odakle biste pokrenuli ovu internetsku radioemisiju?

– Na žalost, na raspolaganju su nam veoma kratki rokovi, naime, do kolovoza trebamo izgraditi početni studio, što znači da pred nama ostaje tek mjesec dana. Vjerujem i nadam se da ćemo početkom rujna – ako ne i u predviđenoj minutaži – moći krenuti s emisijom. Zasada mi je još nepoznato u kakvom će stanju biti studio, ali tijekom listopada već ćemo zasigurno moći emitirati osmišljene radioprograme iz Budimpešte.

Središte studija predviđeno je u prostorijama Croatice u Ulici Nagymező 49., odnosno u sadašnjoj vijećnici, gdje će biti mogućnosti i za snimanje raznih kaseti i CD nosača te drugih materijala.

Zasada se dakle zajedno sa stručnjakom A. Pavlekom radim na ostvarenju studija i odgovarajućih programa. Dakako, očekuju nas još razna druga pravna rješenja, administrativne zadaće oko pribavljanja dozvola i prijave pokretanja radijske emisije kod ORT-a. Ove bismo godine – svakoga drugog dana – uveli i živi prijenos, dok će se u ostalim razdobljima moći slušati preostale emisije na hrvatskom jeziku. Od iduće godine kanimo svakog dana sat vremena, a potom možda i dva sata posvetiti našim emisijama. Sve to, svakako, ovisi ponajprije o materijalnim sredstvima.

Razgovor vodio:
Marko Dekić

ŠELJIN – Kako nas je izvijestio predsjednik šeljinske Hrvatske samouprave Đuso Dudaš, u Šeljenu je i ove godine organizirana, sada već dvanaesta, međunarodna slikarska i drvorezbarska kolonija Ormánság koju u skladu sa svojim mogućnostima i njezinim karakterom pomaže i Hrvatska samouprava grada Šeljina. Na žalost, iako najavljeni, ove godine koloniji nisu sudjelovali umjetnici iz Republike Hrvatske. Završna izložba priređena je 15. srpnja u Šeljenu, a glavni organizator kolonije

Győző Szatyor zadovoljan je prijamom koji kolonija nalazi u Šeljenu i selima Ormánsága već dugi niz godina zaredom. Dvotjedna je kolonija prilika njezinim sudionicima da uživaju i nadahnjuju se ljepotama sela u Podravini i Ormánságu, pa se sele kao mala karavana iz mjesta u mjesto, iz sela u selo. Sudionici kolonije svuda nailaze na ljude koji pokazuju poštovanje i divljenje prema umjetnosti i njezinim plodovima. Dokaz je tomu i prepuna galerija kada se javnosti predstavljaju dvotjedni uradci sudionika kolonije. Kolonija pak svake godine svoje radove ostavlja po javnim površinama sela u Ormánságu, ili u šeljinskom arboretumu, izjavio je za županijski list Dunántúli Napló Győző Szatyor.

Ove godine koloniji je sudjelovalo 22 umjetnika slikara i kipara, a ona se ostvarila sa skromnim materijalnim sredstvima od 1,5 milijuna forinti, te uz pomoć sponzora koji su osigurali materijale za rad i sredstva za smještaj sudionika kolonije.

Branka Pavić Blažetin

Kako dalje? – Savez Hrvata u Mađarskoj

Naknadno o sjednici Zemaljskog odbora SHM-a

Temeljem odluke Predsjedništva Saveza Hrvata u Mađarskoj, predsjednik Zemaljskog odbora *Martin Išpanović* radi razmatranja prijedloga o proračunu SHM-a za 2005. godinu, Dana Hrvata u Šopronu i dogovora o idućem Kongresu SHM-a koji se planira 2006. g., sazvao je sjednicu, koja je – uz odgovarajući kvorum zastupnika, odavanjem počasti minutom šutnje preminulima: gosp. *Marku Markulinu*, gđi *Mariji Velin Gregeš* i dr. *Marinu Mandiću*, te prihvaćanjem dnevnoga reda – u sjedištu HDS-a uspješno održana, rekao nam je na početku razgovora predsjednik SHM-a *Joso Ostrogonac*.

Predsjednik je i ovoga puta izrazio žaljenje zbog ravnodušnosti nekih članova ZO-a koji se od prošloga Kongresa nijednom nisu odazvali pozivu. Izvijestio je nazočne o sjednici Predsjedništva, o dostavljanju molbe za financijsku potporu NCA te da je u Šomodskoj županiji odnosno Podravini za predsjednika regije SHM-a izabran *Zoltan Sigečan*, dok je Peštanska regija ostala bez dva zastupnika, tj. predsjednika. Na prošlom sastanku Predsjedništva regiju je zastupala članica Odbora za financije i nadzor SHM-a dopredsjednica *HMS-a XIII. okruga Jelica Pašić Draško*. Dogovoreno je da će Peštanska regija sredinom kolovoza sazvati izvanredni sastanak na kojem će izabrati novoga predsjednika. Budući da je bivši predsjednik Zalske regije imenovan za ravnatelja našega odmarališta na otoku Pagu, pitanje predsjedništva još nije riješeno. Predsjednik *J. Ostrogonac* smatra da će iduće godine naše civilne udruge, budući da na manjinskim izborima hrvatski kandidati mogu krenuti njihovom potporom, imati znatno veliku ulogu. Na prošloj sjednici Skupštine HDS-a i članovi Zemaljskog odbora SHM-a prihvatili su raspisane uvjete natječaja za izbor glavnog i odgovornog urednika Hrvatskoga glasnika. Jednoglasično je prihvaćen prijedlog zamjenika predsjednika HDS-a *Stipana Karagića* da se glavni urednik izabere na zajedničkom sastanku dvaju odgovornih tijela.

Glede pismenoga prijedloga predsjednika Baranjske regije *Miše Heppa* u svezi s proračunom SHM-a za 2005. g., mišljenja su se mimoilazila, naime, predloženo je da regije koje do sada nisu registrirane učine

*Joso Ostrogonac,
predsjednik SHM-a*

to što hitnije jer se samo tako mogu dostaviti molbe financijske naravi. Registracija ne bi značila raspad Saveza, već bi još većma potvrdila krovnu organizaciju naših sveukupnih civilnih udruga u Mađarskoj.

Prijedlog o proračunu SHM-a za 2005. jednoglasično je prihvaćen.

O potankostima Dana Hrvata u Šopronu oba tijela dogovorit će se kasnije.

Stipan Karagić je izvijestio skup da je HDS svake godine zastupnicima Skupštine dostavio i pismeni poziv u svezi s prijedlozima o programu već spomenute državne priredbe. Na žalost, do sada nijedan prijedlog nije stigao, stoga ni stručni odbor nije imao mogućnosti zasjesti o istoj temi. Jednoglasično je prihvaćen prijedlog da se za pripremu programa spomenute priredbe ovlasti Predsjedništvo. Prihvaćen je prijedlog *Marije Pilšić* da se na proljeće iduće godine Kongres održi u Koljnofu. Ujedno je predložio da se na jesen održi stručna konferencija glede pitanja kako dalje sa Savezom. Za Kongres bi onda imali konkretan nacrt izmjene Statuta.

Na koncu je gosp. *Išpanović* govorio o izmjenama i dopunama novoga Zakona o manjinama i Izbornog zakona. Zahvalivši na aktivnom sudjelovanju članova ZO-a, sastanak je zaključio.

m. d.

Intervju

Tanac – „Vatra čiji plamen ne gasne“

Razgovor vodila: Branka Pavić Blažetin

Za naslov svoga napisa/intervjua s Josom Szávaijem o KUD-u „Tanac“ parafrazirala sam riječi koje je novinar županijskog lista K. Bebessi upotrijebio kada je nedavno pisao o uspjehu toga KUD-a u Segedinu na državnom Festivalu narodnoga plesa „György Martin“ gdje je Društvo osvojilo naslov najboljega plesnog ansambla u Mađarskoj, nagradom za koreografiju, i posebnom nagradom za glazbu koju je osvojio gajdaš Andor Végh. „Tanac“ iz godine u godinu svojim nastupima na poznatim festivalima narodnoga plesa u kategorijama u kojima odmjerava snage s ponajboljim mađarskim plesnim ansamblima osvaja naslove izvrsnog ansambla, nagrade za koreografiju, promovira i pleše folklor svih hrvatskih etničkih skupina s posebnim naglaskom na folkloru bošnjačkih Hrvata, ali i Šokaca iz Baranje, Hrvata u Mađarskoj. Danas „Tanac“ čini 40 članova, 30-ak plesača i 10 glazbenika okupljenih u orkestru Vizin. „Tanac“ je proputovao velik dio Europe, bio je u desetak zemalja, u Americi, lista njegovih nastupa kod kuće i gostovanja u inozemstvu je duga. U posljednjih 17 godina „Tanac“ je polako, ali sigurno postao hrvatska institucija. Ne pleše samo, nego se bavi izdavačkom djelatnošću, CD, DVD, knjige, kalendar, njihova web stranica jedna je od najljepših hrvatskih web stranica u Mađarskoj na kojoj mu mogu pozavidjeti i neke od hrvatskih ustanova i organizacija civilnog i političkog života Hrvata u Mađarskoj. „Tanac“ danas organizira hrvatski tabor u Santovu u koji se prijavilo više od stotinu djece... U čemu je tajna u radu i rezultatima, pitali smo njegova voditelja Josu Szávaija.

– Folklorno društvo treba nastupati, danas je važno da djeci pružimo puno doživljaja jer inače neće doći plesati. Mnogo treba nastupati, što više u Hrvatskoj, to je veoma važno, nastupati u inozemstvu. Jezik naš plesač ne može vježbati kod kuće, treba se susretati s plesačima s kojima može govoriti hrvatski, iako većina naših članova govori hrvatski, i ja se trudim da mi u našem radu komuniciramo što je moguće više na hrvatskom. U tome nam pomažu i nastupi u matičnoj domovini. Evo, ovih smo dana bili u Koprivnici, idemo ulicom, pjevamo i plešemo, „Bećarino, naša stara lolo“, ljudi su nas gledali i počeli su se dovikivati: „pa ovo su naši“. To treba našim plesačima. Nije lako, priznajmo, ovdje u Mađarskoj biti nemađar, jer ima ljudi koji to ne vole, i stoga je čovjek i naš plesač oprezan. Ljudi, priznali ili ne, još se uvijek plaše. Stoga se mi trudimo da čestim nastupima u Hrvatskoj u svojim plesačima izgradimo ponos i naučimo ih da se ne stide, već da se ponose bogatstvom svoje nošnje, jezika, pjesme i kulture. Naš plesač zna dva jezika, hrvatski i mađarski, on kod kuće ima škrinju koja je puna narodne nošnje i on nju može pokazati svijetu. Želimo u Europu, ali nemojmo zaboraviti da svi mi i u toj Europi moramo sačuvati bogatstvo svojih posebnosti.

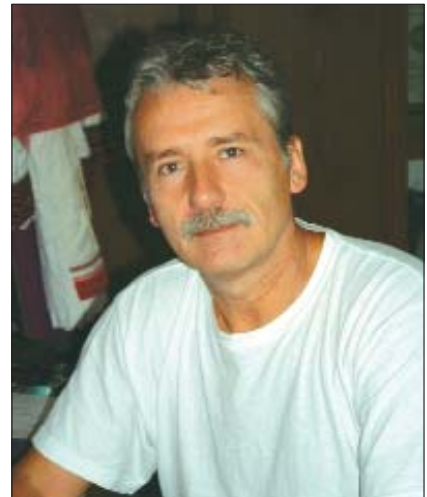
Ova je godina posebno uspješna za „Tanac“. Doduše, on uvijek ima uspješnih godina, mnogo nastupa, puno nagrada, obilje planova...

– Da, uspješna je. Radujemo se nastupu u Segedinu na Državnom festivalu narodnoga plesa „György Martin“ 25. i 26. lipnja i osvojenim nagradama. Organizatori zovu društva, ne može svatko sudjelovati Festivalu. Ove godine nastupilo je osam društava, i naš veliki uspjeh je prva nagrada Festivala u kategoriji najbolje plesno društvo. To je važno, bitno je u životu Društva iz dva razloga. Prvi je da u Mađarskoj

plesni ansambl koji ne pleše mađarske plesove veoma teško može osvojiti prvu nagradu za najbolji folklorni ansambl. Kada u velikome moru mađarskih plesnih društava jedan mali hrvatski folklorni ansambl osvoji prvu nagradu, onda je to velika stvar. Uz nagradu najboljega folklornog ansambla, u Segedinu smo dobili koreografsku nagradu, a Andor Végh, naš gajdaš, dobio je posebnu glazbenu nagradu Festivala. Po mome mišljenju svaki onaj koji iz prošlosti zna crpiti i dio toga donijeti u sadašnjost, čini jednu vrstu čuda, nešto što drugi ne zna, takav je gajdaš Andor Végh i takvo je naše društvo. I u sklopu našega rada u Društvu probamo sačuvati stare vrijednosti i djelovati po pravilima ponašanja koja su čvrstih regula i u sebi kriju stvarne ljudske vrijednosti i vrednote.

Kako često idete na festivale? Koliko članova sada ima ansambl?

– Ne možemo svake godine sudjelovati festivalu(ima) jer i za to su potrebna posebna sredstva. Sada nas u ansamblu ima četrdesetak, trideset plesača, djevojaka nešto više nego mladića, i deset glazbenika. Mogu kazati kako je naša baza KUD „Marica“ iz Salante i njihova dječja skupina s kojom radi naš plesač Robert Takač. Želimo učvrstiti naše veze sa županijama u Hrvatskoj koje se nalaze uz mađarsku granicu, s Osječko-baranjskom, Koprivničko-križevačkom, Virovitičko-podravskom. Tako je lakše ostvarivati nastupe i putovanja Društvo ne koštaju toliko. Imamo brojne veze. Danas nije problem putovati i nastupati, može se od Amerike do Danske, treba samo naći sredstva za putne troškove ansambla. Imamo pozive, pitam plesače kamo da idemo. Svugdje, kažu oni. Ali ne možemo posvuda, izaberemo jedno odredište, treba platiti, recimo, trideset tisuća, nato djeca kažu sada nemamo vremena, učimo,

nemamo novaca, dakle, što preostaje Društvu? Tražiti sponzore, pisati natječaje, tako smo lani bili u Danskoj i tamo ostvarili zapažene nastupe. To je način na koji radimo i ostvarujemo svoja putovanja.

„Idem kolu makar ne igrala“ naša je najnovija koreografija koju je s našim plesačima ovdje u Pečuhu uvježbao prolijetos Ivica Ivanković. Društvo ispred sebe uvijek treba da ima cilj. Nama je sada zadatak nabaviti sredstva za kupnju nošnji za spomenutu koreografiju. Jedna nošnja stoji i do tisuću eura. Treba naći sponzore, pomagače, načine... Društvo uvijek treba ispred sebe imati zadatak. Tu je koreografija Moslavačkih plesova, također od Ivice Ivankovića, koji je rado radio s nama za više nego skroman honorar. Pozvao nas je 2006. na proslavu svoje 30. obljetnice koreografskog rada u Hrvatsko narodno kazalište da plešemo sa svim ostalim folklornim društvima s kojima je on radio. To je velika čast za nas.

I sad ste pred velikim zadatkom, tabor u Santovu od 24. i do 30. srpnja?

– Santovački hrvatski plesni tabor tako je oglašavan i tako će i biti. Za to će se pobrinuti naši plesači koji su nastavnici i studenti hrvatskog jezika i književnosti. Ovakav tabor nije bio još u Mađarskoj. U njemu mogu sudjelovati djeca od 6 do 16 godina, svatko može doći i svakog ćemo naučiti plesati. Sad ima 90-ak prijavljenih. Velik je to uspjeh. Uz njih tu je i 30 mališana iz Santova te 20 plesača KUD-a „Tanac“. U dogovoru s ravnateljem Hrvatske škole u Santovu pokušavamo riješiti prehranu, spavanje i brigu o djeci. Javila su nam se djeca iz Aljmaša, Bačina, Baškuta, Dušnoka, Foka, Kačmara, Kozara, Pečuha, Salante, Santova, Sukita, Starina, Udvara... Želimo da djeca osjećaju kako je dobro biti Hrvatima jer onda će i željeti naučiti plesati i sudjelovati u radu hrvatskih folklornih ansambala.

Hvala na razgovoru.

Salanćani u Zagrebu

Kako me je izvijestila predsjednica salantskoga KUD-a „Marica” Ágnes Farkas, Salanćani su od 1. do 3. srpnja boravili u Zagrebu na 2. međunarodnom dječjem folklornom susretu održanom u Organizaciji KUD-a „Preslica” Blato – Zagreb, uza suorganizatora Turističku zajednicu grada Zagreba. Ovogodišnji dječji međunarodni folklorni susret Zagreb 2005. održan je pod pokroviteljstvom grada Zagreba i njegova gradonačelnika Milana Bandića.

Salanćani su zajedno s ostalim sudionicima ovog susreta nastupili u Hrvatskome narodnom kazalištu 2. srpnja s početkom u 19 sati i 30 minuta sa svojom koreografijom bošnjačkih plesova u trajanju od šest minuta. Mnogi naši plesači prvi put su boravili u Zagrebu, i boravak u glavnom gradu Republike Hrvatske ostao im je u prelijepoj uspomeni.

Ovim putem zahvaljujem svima koji su nam pomogli u ostvarenju ovog nastupa – kazala mi je spomenuta predsjednica. Tri dana u Zagrebu, tri dana druženja i plesa, ostalo nam je u prelijepoj uspomeni. Naše društvo rijetko ima priliku za ovakva gostovanja jer ona iziskuju velika materijalna sredstva. Na žalost Robert Takač, koji vježba s našim plesačima, nije mogao doći s nama jer je istodobno KUD „Tanac”, čiji je on član, imao nastup u Hrvatskoj. Na susretu u Zagrebu sudjelovalo je 14 folklornih skupina: šest iz Hrvatske i šest iz europskih zemalja: iz Austrije, Ukrajine, Slovačke, Vojvodine, Mađarske (izvorna mađarska skupina iz Solymára i KUD „Marica” s hrvatskim običajima i plesovima). U Zagreb je otputovalo dvadeset plesača s peteročlanim orkestrom i sa šest pratitelja, među kojima su bile i zastupnice salantske Hrvatske samouprave Marica Ištoković i Rita Pavić. Kako rekoše naši sugovornici, organizatori žele da ova folklorna manifestacija postane tradicionalnim skupom mladih folklorista iz cijele Europe, jer se uključivanjem velikoga broja mladih i djece u folklorne i tamburaške skupine mogu očuvati i njegovati narodni običaji, plesovi i pjesme. Trodnevnom druženju i nastupu u Hrvatskome narodnom kazalištu sudjelovalo je 520 sudionika, a oni su predstavili pjesme i plesove iz svih regija Hrvatske, nacionalne plesove Mađara,

Austrijanaca i Ukrajinaca uz folklorno stvaralaštvo urođenih Hrvata koji žive u Slovačkoj, Mađarskoj i Vojvodini.

Nada Tuškan, predsjednica KUD-a „Preslica”, društva koje je organizator ove vrijedne manifestacije, bila je oduševljena nastupom svih sudionika i izrazila je nadu kako su prepoznali vrijednost ove manifestacije i kako će svojim sudjelovanjem i nadalje podupirati međunarodni dječji folklorni susret u Zagrebu.

Nezaboravan je bio dolazak u Zagreb i smještaj u Gradu mladih, a jednako tako i mimohod zagrebačkim središtem, premda je predviđeni nastup na otvorenom u parku Maksimiru izostao zbog kišovitog vremena, te je održan u manjemu zatvorenom prostoru. Subotu je obilježio mimohod Masarykovom, Gundulićevom, Cvjetnim trgom, Bogovićevo, Gajevo do Trga bana Jelačića, na kojem su sve skupine imale kratak nastup.

Zvezdani trenutak trodnevnog boravka bio je gala program i svečani koncert u Hrvatskome narodnom kazalištu. Zapravo čijim su posredstvom Salanćani došli u Zagreb na taj međunarodni dječji festival?

Odgovorili su pozivu KUD-a „Preslica” upućenom hrvatskim društvima iz okolice Pečuha i ostalim zainteresiranima poslanom putem Generalnoga konzulata Republike Hrvatske u Pečuhu. Na svečanom kon-

certu su uz naše plesače KUD-a „Marica” koji su izveli koreografiju Roberta Takača „Kolo na dvi strane” – bošnjačke igre, nastupilo još 13 KUD-ova iz Hrvatske i Europe. Uspostavljene su veze s DIF-om „Koprivnički Ivanec”. Salanćani su dobili i poziv za nastup u Koprivničkom Ivanu, samo bi trebalo naći potrebna sredstva kojima bi se pokrili troškovi putovanja.

KUD „Marica” stalno pomaže mjesna i hrvatska samouprava sela Salante, a društvo pokušava pridobiti i sponzore, što ide teško, kaže mi predsjednica Farkas.

Mali „Marićini” plesači rado odlaze na putovanja, a ove godine velik broj njih je sudjelovao tamburaškom taboru u Šopronu. Spremaju se i za tabor KUD-a „Tanac” koji će se održati u Santovu od 24. do 31. srpnja. Imaju djece koja su se rado prijavila u obadva tabora, a ako bi bilo moguće, možda bi otišla i u treći. Nastojimo pronaći sve moguće načine kako pomoći djeci, članovima društva i njihovoj želji za što češćim nastupima. Naši tamburaši imaju tjedne probe s Joškom Kovačem i tjedne plesne probe s Robertom Takačem. Veoma vole nastupati i svaki nastup ih raduje, tako da je trodnevni nastup u Zagrebu za njih bio pravi doživljaj i nezaboravno iskustvo – zaključila je predsjednica KUD-a „Marica” Ágnes Farkas.

Branka Pavić Blažetin

Jubilarnu izložbu je otvorila koljnofska načelnica Marija Pilšić

Stopostotno je sigurno da ni širom Gradišća, a bojske ni u cijelom orsagu još jedno takovo selo koje more istovrimeno postaviti na pozornicu toliko sviračev kot Koljnof. Da ovi tamburaši nisu najzad gledajući desetljeća za pozabljenje, nit su zanemareni u sadašnjosti, je dokazano 9. julija, subotu, tijekom večurne svetačnosti 30. jubileja tamburaške djelatnosti, u koljnofskom domu kulture. Na katu doma je dokumentarnu i fotoizložbu, sastavljenu od Geze Völgyija, otvorila koljnofska načelnica Marija Pilšić, dokle je slavljenički skup i pozvane goste u nabito punoj dvorani pozdravio Franjo Grubić, predsjednik Koljnofskoga hrvatskoga društva ki je imenovao i brojne sponzore u svezi s podupiranjem ove priredbe. Jubilarni program svojom nazočnošću častili su dr. Mijo Karagić, predsjednik Hrvatske državne samouprave, Joso Ostrogonač, predsjednik Saveza Hrvata u Ugarskoj, Čaba Horvath, dopredsjednik HDS-a, Mate Firtl, parlamentarni zastupnik, Marinko Katulić, svirač i majstor za napravljenje žičnih glazbalov iz Buševca, Vili Jandrišić, dirigent tamburaškoga orkestra u Pinkovcu, ter mnogi zastupnici hrvatskih manjinskih samoupravov iz gradišćanskih naselj. Na DVD-snimki s Koljnofskoga pira vridno je obradjena mjesna tamburaška prošlost,

Najvećimi su danas školski tamburaši

Koljnof – „najtamburaškije selo“

Trideseta obljetnica tradicionalne glazbe

Na proslavi je sviralo već od sto koljnofskih tamburašev

dokle je u živi riči dr. Franjo Pajrić komentirao sve vidjene na pozornici i na filmskom platnu. Uz ostalo pak je rekao da „biti svirač, tamburaš u Koljnofu, ne znači samo svirati, nego čuda već: imati čut, osjećaje i doživljaje“. O teškom početku muziciranja u filmu je govorio Franjo Pajrić, školnik i bivši direktor mjesne škole, zatim Janoš Salmer, prvi peljač tamburašev, a vidili smo i dobro poznato lice jednoga od najvećih pomoćnikov koljnofskoga tamburicanja Steva Borića iz Hrvatske. Koljnofci nisu htili sami slaviti, nego pozvali su sve svirce iz Gradišća, med kimi zavolj zauzetosti čudami nisu mogli dojt, ali došli su svirači iz Bizonje, Hrvatskoga Židana i Unde, pak mogli smo ovde aplaudirati prvim tamburašem sela ki su svoje djelovanje začeli sredinom 1970-ih ljet, a i danas isto tako znaju oduševiti publiku kot i prlje. Ovde je bio tamburaški sastav ki se je lani utemeljio pod imenom *Goranci* pak su se u mnoštvu svrstavali najmladji Koljnofci, školski početniki na pozornici. Oni su bili najvećimi i zahvaljujući glazbenom obrazovanju u mjesnoj školi, pod peljanjem Geze Völgyija ml., odigrali su strastveni blok. Peljač je ostao i dalje ter je došla na red jur odraščena (sridnja) generacija, a zadiljeno još i već grup bilo je oko sto koljnofskih tamburašev gvišno. Na to je rekao predsjednik HDS-a dr. Mijo Karagić da po peldi titule „najselo“, Koljnof bi sigurno zaslužio titulu „*najtamburaškije selo*“. Mora se ovde spomenuti da je Koljnofac, peljač prvih tamburašev Janoš Salmer, dopeljao svoju grupu iz Umoka i uz starogradske pjesme je

izjačio i pjesmu čije je autor i aranžer on sam, pod naslovom *Sviraj, sviraj mi, tambura*. Novo otkriće je bilo na koljnofskoj bini solo pjevač Laslo Sabo, koga još s muzičke strane nisu poznavali ni u rodnom mu selu, ali za svoju produkciju u pratnji velikoga tamburaškoga orkestra je zavrديو burni aplauz. Vrlo ugodno slavlje je završio Franjo Grubić s jednom „povidajkom“, ku je vridno i ovde zabilježiti. – *Kad smo išli kot mladi junaki jednom davno na serenadu bivšemu školskomu direktoru Franju Pajriću pak kad je on začuo svirku, je zaviknuo svojoj ženi: Anka, smim umriti, tambura je došla va moj stan!*“ Upečatljiv jubilej je završila pjesma *Veselo je društvo naše* u izvedbi svih muzičarov, a proslava je nastavljena sve do zore uz glazbu virtuoznoga tamburaša Jeerya Grevevicha u pratnji Zagrebačkih tamburašev.

-Tiho-

Dio sastava koji je prije 30 ljet začeo svirati. Med njimi su neki i dandanas kotrigi muzičke grupe

Stara novost iz Zale

Ne znam kako je bilo to s čistoćom u drugim županijama, među drugim nacijama i narodnostima, samo znam sve od svoga djetinjstva da su stanovnici naših, hrvatskih sela preko cijeloga tjedna od ranog jutra do kasne večeri marljivo radili od ponedjeljka do subote: hranili su konje, krave, svinje, kokoši, pure, race, guske, neki i kunice. Sjajali su žitarice: pšenicu, raž, ječam, zob, kukuruz za hranu kućnih životinja i za članove obitelji, da ne umru od gladi.

Ceste po selima našim bile su preko cijelog tjedna prljave od otpadaka sijena i slame što se prevozilo s polja i livada doma i slagalalo u stogove, ni domaće životinje nisu išle svakog jutra na pašu da usput ne ostave svoje „znakove“ duž sela sve do pašnjaka. Tada su naša sela bila smrdljiva, prljava. Ali u nedjelju nešto promijenilo. Naša su sela blistala od čistoće. U nedjelju snahe i djevojke, već zorom pojavile su se na ulicama s metlama i košarama te su začas uklonile tragove cjelotjednog poslovanja čovjeka i životinja. Dok se išlo svetoj misi, po ulicama nije se vidio ni stručak slame, sijena ili čega drugoga. Spretnije su omladinke čak i prah poprskale hladnom zdenčevom vodom. Nedjelja je bila svetak kad su ljudi išli na misu moliti Svemogućeg, a nakon objeda ili na počinak ili pak u goru pogledati zrenje jagoda, trešnje i rast vinove loze.

Danas je sve nekako drugačije. Ljudi rade od ponedjeljka do ponedjeljka. Slobodnog vremena i novaca jedva imaju. Tuku se za forintu, a neki bi i svoju baku ubili za stotinjarku.

Nekoliko riječi da kažem i o čistoći današnje mladeži. Čast izuzecima. Dvije su djevojke 20. srpnja sjele na klupu pred mojom kućom, čekajući autobus u Kanižu. Klupa je u debelom hladu jer iznad nje baš sad cvatu dvije 30-godišnje lipa. Izišao sam na ulicu, pozdravio ih i zaželio im dobar počinak! Bus je dojurio, djevojke utrčale u prometalo, a svoj smeće ostavile na klupi, pod njom i pod lipama u jarku: rabljene papirne rupčice, pod klupom dopola pojedenu kiflu koju ni mačak ni susjedov pas nije htio pojesti toliko je smrdjela od duhana, i na kraju, da zbirka bude gotova, u jarku, pred klupom izbrojio sam 16 opušaka. Neki se još dimio kad sam izišao pogledati djelovanje tih „kišasonjka“. Pitam vas, dragi moji: Kako mogu izgledati pluća tih naših „nada“?

Jedva čekam Engleze, Francuze, Šveđane i ostale, i želim vidjeti „vedrinu“ na njihovim licima kad se susretnu s takvom, „slobodnom“ omladinom kao što su bile gospodične pod mojim lipama. Nadam se da ih nema premnogo.

Joška Vlašić Manglin

SESVETSKI KRALJEVAC – Nedavno je u Sesevetskom Kraljevcu, naselju nedaleko od Zagreba, gostovao Mješoviti pjevački zbor Ladislava Matuška iz Kukiinja.

Oni su posredstvom generalnog konzula Republike Hrvatske u Pečuhu Ivana Bandića sudjelovali manifestaciji naziva V. Prigorski dani, koja se održavala u organizaciji KUD-a „Prigorec“. Uz njih, trodnevnom druženju i nastupu sudjelovali su i pjevači iz Boke Kotorske, Subotice, Sremske Mitrovice i Fileža.

TRENTAK ZA PJESMU

Prekrasnu pjesmu je zagrebačka pjesnikinja recitirala na III. Hrvatski dani u Šopronu 26. junija, nedilju, u crikvi sv. Mihovila ter je s ovimi strofami pozdravila nazočne na šopronskom Glavnom trgu, u okviru kulturnoga programa.

Foto: Petar Tyrán

Sanja Kozlica

Prijatelji

Gradišćanskim Hrvatima
iz Šoprona

Tamo daleko
gdje stoljeća huje u krošnjama,
tamo daleko u tuđini,
u zemlje u koje otidoste
sa svojih ognjišta,
iz zemlje vaših djedova,

Posadite sjeme našeg ponosa!

Pričajte svijetu o surom kamenu,
o crvenoj zemlji težaka,
o plavetnilu Jadrana umornih ribara,
o čežnji svitanja i novog rađanja,

Pričajte o slavonskoj ravnici
i tvrdoj Lici,
o junacima i ranama ratova,
o cvijeću izniklom iz krvi Hrvata!

Uspavajte svoju djecu
u kolijevkama mira i spokoja,
posadite bijelu krizantemu
za zemlju naših baka i djedova,
gdje povijest naroda počiva
u suzi predaka.

Čuvao vas, prijatelji naši,
ma gdje bili,
dobri Bog,

Srca su naša čvrsto
vezana u čvor!

Hrvatski ljetopis

Sveta Ana
(26. srpnja)

Sveta Ana, sveta Jana slavi se kod Hrvata u Mađarskoj, naime, u svim našim krajevima zapaža se njezin kult.

Sveta Ana bila je Marijina, Gospina majka. Izuzev Gospe, jedino k njoj hodočaste ovdašnji Hrvati.

Imena u santovačkih Hrvata: *Anica, Anka*. Kod bunjevačkih Hrvata: *Anica, Anuška, Anča*, kod baranjskih Hrvata: *Anka, Ankica, Ančica*, u podravske Hrvata: *Jana, Janica, Janena, Anuška, Ančurka*, u pomurskih Hrvata: *Jana*, u Baćinu: *Anurka*.

I neka prezimena bunjevačkih Hrvata postala su od imena Ana, primjerice *Ana-šić*. Nadimak po Ani u Baćinu je *Anurkin*.

U podravskom Lukovišću Ana se naziva i *Pančoka*, u svojstvu nadimka.

Blagdan svete Ane šokački Hrvati zovu *Anindanom*, u podravskih Hrvata poznat je naziv *na svetu Janu*, odnosno *na godovno svete Jane*.

Dan svete Ane, tj. *svete Jane* slavi se u podravskom Novom Selu, gdje je u čast te svete 1897. godine podignuta crkva. Na Legradskoj Gori sveta Jana ima posebnu bočnu kapelu. (Nekoć su kipove svetaca iz 18. stoljeća oblačili.) U Tukulji podignuta je kapelica sv. Ani, također i u Boljevu (Bolhó) kraj Drave, jednako tako i u Bikiću 1859. Hrvati u Dušniku i Baćinu tog dana hodočaste u Čikuzdu (Sükösd) u kapelu sv. Ane. Ove crkve i kapele su ujedno i hodočasna mjesta, smatraju se sakralnim središtima dane manje regije.

Nadnevak svetkovanja sv. Ane veže se za posvetu crkve u V. stoljeću. Sudeći po vjerskoj tradiciji, Marija, Isusova majka, rođena je u Jeruzalemu, i to u blizini jezera Bethesde. U znak štovanja iznad Marijine rodne kuće vjernici su dali podignuti baziliku, a posvećena je 26. srpnja. Svetkovanje njezina dana obvezatnim je proglasio car Justijan, pa se je u XII. stoljeću ubrajao već među istaknute blagdane.

Sveta Ana udala se za Nazarećanina Joakima koji je živio svetačkim životom. Njezine vrline supruge i kućanice poslužile su uzorom onodobnim ženama. Ali imali su i žalosti: nisu mogli imati djece.

Prema tadašnjem vjerovanju njihova je okolina to smatrala Božjim pokaranjem, i okrenuli su se od njih. Tu sramotu oni su dugo strpljivo podnosili, ali učestala ogo-

varanja Joakim poslije već nije mogao otrpjeti, stoga se povukao u brda i ondje je molio Boga da im se rodi dijete. Ana se također dnevice molila da zatrudni. I molitva im bi uslišana. Nakon 20-godišnjega braka Ana je rodila kćerkicu koju su po anđeoskom navješćenju nazvali Marijom i preporučili je Gospodinu. Djevojčicu su do njezine 12 godine odgajali u jeruzalemskoj crkvi na bogobojazan život. Glede poniznosti, ljubavi, poznavanja vjerskih zakona Marija je uvelike nadvisila svoje suvremenike. Uzorita i prečista kći bila je neizmjenjerna radost njezinih roditelja. Udali su je za tesara Josipa koji je jednako tako živio svetačkim životom.

Ana je pokorno podnosila preminuće svojega vjernoga supruga. Legenda navodi da je još vidjela malenog Isusa, i okružena svojim najbližima, osnažena Božjim blagoslovom, preminula je u 70. godini života za vladanja cara Augusta. Dušu su joj anđeli ponijeli u Abrahamov zagrljaj, zatim pak u raj.

Martin Meršić u molitveniku *Kruh nebeski* objavljuje popijevku (*jačku*) u kojoj sv. Ana postaje zaštitnicom žena roditelja i nerotkinja, te njezin život služi uzorom što ga trebaju slijediti i udovice. Ona je svoju kćer Mariju odgojila u pobožnosti i poslušnosti, što služi roditeljima kao pravi primjer pri odgoju svoje djece. Sv. Ana u nebu, uz pomoć svog unuka Isusa Krista i Gospe, pomaže ljudima grješnicima.

Gradišćanski Hrvati u svojim duhovnim pjesmama svetu Anu opisuju kao lijepu i jaku ženu. Hrvati u zalskom Sumartonu pjevaju *popevku* o sv. Ani koja rodi Gospu, te ima unuka Isusa Krista. Zapravo, u popijevki opisuje se geneza Svete obitelji.

Hrvati s Fancage, hodočasteći u Čikuzdu

25. srpnja, pjevaju misnu pjesmu sv. Ani. U podravskome Novom Selu na dan te svete održava se tradicionalno proštenje. Pobožni hrvatski puk sv. Ani obraća se molitvicom: Sveta Majka, sveta Jana, naša pomoćnica i zaštitnica... Čavoljski su Hrvati također usčuvali pjesmu o sv. Ani. U pučkoj tradiciji utorak se smatra danom sv. Ane. Žene nerotkinje mole se za njezin blagoslov, da mogu roditi dijete. Na Legradskoj Gori između Gyékényesa i Kaniže na Svetu Janu, 26. srpnja, odnosno u nedjelju nakon toga blagdano održava se proštenje. Na nj su dolazile žene nerotkinje želeći začeti ili moleći za ozdravljenje. Žene su donosile luka, češnjaka, gljive i druge plodove koje su iz magičnih razloga međusobno razmjenjivale.

Bunjevački Hrvati vjeruju da se tog dana *prikine* kudjeljina stabljika, to jest biljka prestane rasti te počinje njezino čupanje iz zemlje, kvašenje, sušenje, itd. Ako je vrijeme lijepo tog dana, lijepo počinje čupanje *biloga grava*, koji se zove *Anin gra'*. Bunjevačka tradicija Ane smatra *vragolastim divojčicama* koje u pregači drže svakojake cvrčke i kukce, a gdje su naišle na otvoren prozor, našalile su se s ukućanima bacivši kroz prozor u sobu razne kukce.

U Santovu kažu da sveta Ana pusti roj muha. Dan svete Ane ujedno je i posljednji ljetni dan i od tog dana počinje jesen, zato se u Gradišću veli: *Je lip dan na Anu, ljudi čuda zijejeja dostanu*, dakle, bit će u obilju kupusa. Kao i ovo: *Na Aninu mora curit da bude čuda zijejeja. Je lip vruć dan na Anu, ljudi čuda zijejeja dostanu*.

Sveta Jana je potlanji den u letu, odnosno sveta Jana je prvi jesenski svetek, kaže se u podravskom Lukovišću.

Duro Franković

O crtežima...

Prosudivanje dječjih crteža uvijek je uzbuđujuća zadaća. Na prosudbu pristiglih radova ovogodišnje Croatiade prionuli smo s velikim zanimanjem. Zadatak je bio – slično lanjskomu – da se uza slobodno izabrano književno djelo sačine ilustracije, nacrtaju neki istinski doživljeli događaj. Težak je zadatak na jezik crtanja prevesti tekst, ali su djeca u tom uspješna. Što se sve zapravo događa u glavama tijekom čitanja? Pretpostavljamo dane situacije, u mislima objelodanjuemo uloge i događaji se zapravo vrte na pozornici mašte. Zadaća je dakle kako pronaći oblik svemu tome, odnosno isto to smjestiti u nacrtati! To je najteži zadatak. Ove godine stiglo malo uradaka. Mnoge crteže nismo mogli vrednovati jer su oslikavali već poznate figure iz crtanih filmova, a razlog isključenju je bio i nedovršen rad. U većini su crteži prihvaćeni i dali su se prosuditi. U nagrađenim crtežima učenika nižih razreda s dirljivom iskrenošću otkriva nam se svijet priča. Tako je sa svojim snažnim bojama djelotvorno oslikana scena u cirkusu. Dobro je znati da veoma lijep crtež još zanimljivijim čini i sama hrapavost papira. Taj crtež nosi naslov Polijevanje. Međutim, nailazimo tu i nekoliko veoma slobodnih portreta koji svojim bojama i detaljima lica, osobnim oslikavanjem također zadivljuju. Kod učenika viših razreda u prvi plan, s realnim bojama, stupa stvarnost i odnos u prostoru, gdje vidimo pojavu „traktora“, ali sa svojom istaknutom i šarolikom obojenošću upričena slika ptice – iako nam je pripovijest nepoznata – povjerovali smo autoru jer je bio uvjerljiv. Kako promatrati u vodi zrcaljena stabla? Imamo i crtež načinjen po uzoru na crtani roman. U lijepim bojama nacrtana jesenja šuma podsjeća nas na tamnu šumu u pričama. Razmotrimo gimnazijalce. Temperom i s velikom ljubavlju obojena je rukotvorina koja vjerodostojno prikazuje krasotu jednoga santovačkog veza, i možda podsjeća na bakinu sobicu gdje je viđen. Ovaj rad zavređuje posebnu priču jer je upadljivo lijep. Nailazimo ovdje i veoma hrabro i poletno sastavljen crtež ugljenom. I na koncu, jedna apstraktna slika koja je apstraktna zato što je autor u njoj slio boje svoga idejnog sadržaja, dakle ovaj pastelni crtež vrlo dojmljivo predstavlja emocionalna raspoloženja dane pjesme. Da bismo u čudan svijet dječje mašte dobili jasan uvid, vrijedno je i ubuduće organizirati takve natječajne prigode.

M. D.

Rezultati natjecanja likovnih ostvarenja

1.-2. razred

1. mjesto	Dominik Šimon (1. r.)	Polijevanje	KZ – Serdahel
2. mjesto	Noémi Füzi (2. r.)	Crveni klaun	MK – Pečuh
3. mjesto	Bence Tišler (2. r.)	Div iz bajke	KZ – Serdahel

3.-4. razred

1. mjesto	Sabina Kuzma (3. r.)	Moja prijateljica	KZ – Serdahel
2. mjesto	Zita Burger (4. r.)	Uspavljiv	HOŠIG – Budimpešta
3. mjesto	Enikő Rác (4. r.)	Jesenska šuma	MK – Pečuh

5.-6. razred

1. mjesto	Tamara Tišler (5. r.)	Ne diraj ptice!	KZ – Serdahel
2. mjesto	Fruzsina Füzesi (5. r.)	Janje	HOŠIG – Budimpešta
3. mjesto	Tyra Kuhar (6. r.)	Drvo	MK – Pečuh

7.-8. razred

1. mjesto	Čila Fučkar (8. r.)	Bez naslova	OŠ Martinci
2. mjesto	Mirjana Jelašić (7. r.)	Školsko dvorište	MK – Pečuh
3. mjesto	Árpád Lakatos (7. r.)	Tomislav i traktor,	OŠ Fičehaz

Gimnazija

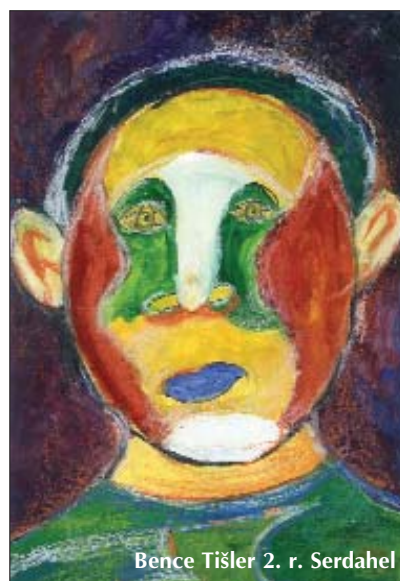
1. mjesto	Dijana Mandić (10. r.)	Motiv stare tkanine	MK – Pečuh
2. mjesto	Šoma Anišić (9. r.)	Ružina smrt	HOŠIG – Budimpešta
3. mjesto	Anita Tot (9. r.)	Svijest	HOŠIG – Budimpešta

Najbolji radovi

Čila Fučkar 8. r. Martinci

Bence Tišler 2. r. Serdahel

Tamara Tišler 5. r. Serdahel

Árpád Lakatos 7. r. Fíčekáz

Sabina Kuzma 3. r. Serdahel

Noémi Füzi 2. r. Pečuh

Tyra Kuhar 6. r. Pečuh

Domínik Šimon 1. r. Serdahel

BAJA – Na nedavnoj sjednici Hrvatske manjinske samouprave grada Baje zastupnici su podržali natječaj Angele Šokac Marković za ravnateljicu Donjogradskoga prosvjetnog središta. Nadalje bilo je riječi i o priređivanju već tradicionalnoga Hrvatskoga dana u Kalači 21. kolovoza, u okviru kojega će se održati misa na hrvatskom jeziku, kojom će se ujedno prisjetiti preporoditelja bačkih Hrvata, biskupa Ivana Antunovića. Premda je došlo do promjena, budući da je za novoga gradonačelnika izabran Bruno Hrvatinić, suradnja grada Labina i Baje, koja je započela na poticaj Hrvatske manjinske samouprave, nastavlja se prema dosadašnjem planu. Tako će se, kako saznajemo, najvjerojatnije 18. kolovoza povodom Dana grada u Labinu potpisati okvirni ugovor o prijateljskoj

Gradska kuća u Baji, u pozadini župna crkva svetog Antuna Padovanskog

suradnji. Očekuje se da će izaslanstvo grada Labina još prije toga gostovati u Baji radi konkretnih dogovora. Prema prijašnjem dogovoru, skupina hrvatskih učenika iz Baje 18. rujna putuje u uzvratni posjet u Labin, nakon što su labinski učenici boravili u Baji potkraj travnja, odnosno 1. svibnja na godišnjicu priključenja Mađarske Europskoj uniji, posjetivši tom prigodom Markovo na Fancagi.

Osim toga na spomenutoj sjednici zastupnici su prihvatili odluku o organiziranju hrvatske konferencije na temu priprema za mjesne i manjinske izbore 2006. godine. Potaknuta je i mogućnost da se ona organizira u Vlačićima na otoku Pagu, a tada bi se uključila i druga hrvatska naselja u Bačkoj.

S. B.

Hrvatska zlatna medalija za undanske folklorae?

Zadnji vikend prošloga miseca za undanske folklorae je minuo na 12. susretu hrvatskih folklornih ansamblov u Pribislavcu, koji je održan u organizaciji Hrvatskoga sabora kulture, Općine Pribislavec i KUD-a Kaštel iz Pribislavca. U Stadionu Petra Peršića subotu i nedilju zvana jedine gradišćanke grupe nastupilo je još deset domaćih društava. Med njimi poznato zvuči ime KUD-a iz Donje Dubrave (u Bizonji ima svoje partnere), KUD Seljačka sloga Buševac (dugoljetošnju vezu imaju s Koljnofom) ili KUD Varteks iz Varaždina (ki su se pak veckrat obrnuli u Petrovom Selu). Ki pozna ove kvalitetne grupe, zna da Undanci nisu imali laku zadaću ni pred stručnim žirijem u sastavu Hanibala Dundovića, Ivančice Ivkanec i Mihaela Ferića. „Veseli Gradišćanci” prvi večer su se predstavili s koreografijom Štefana Kolosara, s obnovljenom varijantom Undanskoga veselja. Drugi dan pak su prikazani „Žetveni običaji Unde” u kreaciji domaćega tamburaša i solo plesača Djura Gostoma. Polag

riči peljača grupe, ov autentični ples posebno je zadobio simpatiju i pohvalu hrvatskih stručnjakov kot i gledateljev, i kako je nadalje rekao, nije isključeno da su Undanci zaslužili i zlatnu medaliju na ovom festivalu za svoje izvrsno folklorno djelovanje, no to će doznati samo kasnije. Njevo najveće priznanje je Zlatna medalija za očuvanje tradicij, ka im je uručena ljeta 1996. Undanci u minulom razdoblju u uspješom su nastupali na različiti festivali u Austriji, Sloveniji, Njemačkoj, Rumunjskoj, Hrvatskoj (Zagreb, Varaždin, Vinkovci, Pitomača). Već od 15 ljet imaju prijateljstvo s grupom Zagreb-Čučerje, a u zadnja ljeta stoju u stalnom kontaktu s hrvatskimi grupami u Austriji: s KUD-om Graničari iz Fileža, s Hajdenjaki iz Dolnje Pulje ter i s hrvatskom tamburaškom grupom u Slovačkoj „Čunovski bečari”. Od nedavna se strefu i s folklorai KUD-a „Slavko Mader” iz Cerića, ke će znova posjetiti u slavonskom septembru, prilikom priredbe Vinkovačke jeseni.

-Tiho-

**Čitajte i širite
Hrvatski glasnik!**

Sanja da stigne na olimpijadu

Trinaestogodišnju Sabinu Mihović našla sam u Serdahelu, u društvu omiljenih životinja kod svog djeda. S veselim, nasmijanim licem me je dočekala.

Ljetni raspust uvijek provodi na selu, u Pomurju. To je ono pravo mjesto za nju gdje se rado odmara od cjelogodišnjega napornog rada.

Podrijetlom je Hrvatica, tata „Serdahelčan“, a mama „Keresturčica“. Sabina se bavi zapravo nesvakodnevnim športom s Dalekog istoka, japanskim vidom borilačkog športa, džudom. Svojom je upornošću, vještinom tijekom proteklih četiri godine u športskoj grani džuda stekla niz priznanja: 50 zlatnih, 15 kupova i niz spomenica. Redovito se može čitati o njoj na stranicama mjesnih novina. Iza nje su mnoga tuzemna i inozemna natjecanja.

„Najradije se sjećam inozemnih gostovanja, natjecanja u Austriji, Sloveniji, pa u susjednoj Hrvatskoj, u glavnom gradu Zagrebu, u Varaždinu, u Jastrebarskom.

Prije mjesec dana imala sam prilike da sudjelujem nekoliko dana u lijepom Dubrovniku. Bilo je dojmljivo. Međunarodno natjecanje se razvijalo u susjednom gradu Cavtatu, na obali plavog Jadrana. Tu sam također osvojila zlatnu medalju. Bila sam najuspješnija natjecateljica ove športske manifestacije, na kojoj su se okupili najbolji majstori džuda. Moj tata uvijek je vjeran pratilac mojih natjecanja. Mnogo mogu zahvaliti njemu, pa i mom treneru Józsefu Mesteru. Obojica mi daju sve što se od srca može pružiti, oni se također raduju mojim rezultatima” – govorila mi je zadovoljno Sabina, članica kaniškoga MAV Rt-a.

Ovakvi rezultati mogu se postići samo napornim radom, vježbanjem tjedno tri puta, marljivošću, izdržljivošću. A usto svakodnevno trčanje, plivanje. Najveći san mlade džudo športašice jest sudjelovati na olimpijadi. Od srca joj želim da se njezina želja ispuni.

Marina Adam, Serdahel

Kada smo maleni i debeli – svima smo dragi. Kada narastemo i podemo u školu, a debeli smo nadalje, nazvat će nas debeljko ili bumbar. Ostanemo li debeli i u srednjoj školi, onda to postane problem, osobito za djevojčice.

Višak kilograma ljeti je još vidljiviji. Treba biti u kratkim hlačama, tanjim haljinicama u kojima se nataloženi višak još više vidi. Neki se tada zaprepaste pa naglo počinju držati dijete, a nakon što su izmučili svoj organizam kažu „dosta” i opet kreću osvajanjem najsladnih jela.

Tko je najveći neprijatelj našega zdravlja? Mi sami.

Čime ugrožavamo svoje zdravlje?

Za debeljuce

Hranom, pićem i lijenošću.

Debljina, gojaznost, to je nemoralno gomilanje masnoće u organizmu, s natprosječnim povećanjem tjelesne težine. Normalna visina i težina djeteta od 7 godina jest 110-130 cm i 16-30 kg, djeteta od 10 godina 125-150 cm i 23-43 kg, djeteta od 12 godina 135-160 cm i 27-54 kg.

Kako postajemo gojazni? Teško je dati odgovor jer veliku ulogu igra i naslijeđe. Dijete naslijedi od roditelja genetsku poruku koja upravlja rastom tijela. Ali važne su i navike: kako se hranimo i kako živimo. Važno je: dok čovjek raste, u njegovu se tijelu stvaraju nove masne stanice (tzv. adipociti); kad prestane rasti, više se ne stvaraju nove masne stanice, već za cijeli život ostaje isti broj, samo što se te stanice mogu povećavati, debljati. Zato treba paziti da se u vrijeme rasta masne stanice previše ne namnože!

Nekoliko pravila da ne postanemo predebeli:

- manje jesti kaloričnu hranu, a više svježeg voća i povrća
- smanjiti masne začine, zamijeniti masnoće životinjskog podrijetla

(maslac, vrhnje, slanina i mast) maslinovim i drugim biljnim uljem

- manje jesti crveno meso i suhomesnate proizvode, bolje jesti ribu, meso kunića i peradi
- smanjiti količine sira i mliječnih proizvoda, bolje uzimati obrano nego punomasno mlijeko
- trošiti više povrća, tjesteninu, rižu i općenito žitarice
- manje soliti hranu i izbjegavati jako slana jela
- manje slatkiša
- mnogo se kretati.

Od svih savjeta najvažnije je da se mnogo krećemo, hodamo, trčimo, bavimo se športom. Ljeti kad je lijepo vrijeme, to nije ni tako teško. To će vam pomoći da zaboravite na jelo i nećete sve svoje vrijeme trošiti na grickanje i žvakanje. Nakon športa i kretanja ogladnjete, ali budite bez brige, to je zdrava glad od koje se ne deblja, no ipak pripazite da ni tada ne pretjerujete i da trošite što zdraviju hranu! U ljeto sazrije mnogo raznovrsnih voća i povrća koja su vrlo fina, a osim toga i ne deblja. Kad biste se sjetili da uzmete čokoladu u ruke ili čips, bolje uzmete breskvu, lubenicu, jabuku ili bilo koje voće što rado jedete.

Beta

Šopron po drugi put
**Jednotajedni centar
 hrvatskoga folklor**

Državni tamburaški i plesачki tabor u Šopronu se je jur po drugi put odvijao od 19. do 25. julyja, u organizaciji Društva Gradišćanskih Hrvatov u Ugarskoj i pod peljanjem Geze Völgyija ml. Jur lani ne bi bio nigdor mislio da će se tolikimi javiti na ovo jednotajedno stručno vježbanje, ali lanjski uspjeh je i ovo ljeto donesao u/iz Gradišće/a već od sto mladih u šopronski Dičji i omladinski centar s različitim instrumenti u ruka i voljom ter raspoloženjem, a i ritmom u noga. Gorčinu u glasu glavnoga organizatora, Koljnofca Geze Völgyija, jedino zato smo mogli čuti prilikom našega razgovora jer, kako je rekao, još pred taborom nekoliko dani nije se znalo hoće li se moći zaistinu prirediti folklorni sastanak ili ne, jer toliko je manjkalo financijskih sredstava. Stroški za jednotajedno usavršavanje su bili iskalkulirani otprilike na tri milijun forintov, a na naticanja je uspjelo skupasabrati od: Javne zaklade za nacionalne i etničke manjine u Ugarskoj, Hrvatske matice iseljenika, koljnofske Hrvatske manjinske samouprave, Društva Gradišćanskih Hrvatov u Ugarskoj i od uplaćenih svotov za diozimanje još svenek ne dovoljno, ali ostali dio svote po obećanju će još dodati Hrvatska državna samouprava. To je ipak najvažnije da su još mogli doći najavljeniki iz Dušnoka, Aljmaša, Sumartona, Koljnofa, Petrovoga Sela, Bizonje, Kemlje, Čeprega, Prisike, Hrvatskoga Židana i, kako su i oni sami rekli, kvar bi bilo izostaviti ovu priliku. I ovput su najvećimi bili

Petrovišćani i Koljnofci, ali pažnje vridna je inicijativa da školski direktor Žolt Trojko dopeljao je svoje osnovnoškolare iz Sumartona, ki su bili jedanaestimi. Velik je bio broj ljetos i činovskih tamburašev ter mnogo je bilo tančošev i iz Devinskoga Novoga Sela (Slovačka). Dopodne i otpodne je potekla intenzivna vježba u velikoj dvorani za muzičare, pod dirigiranjem Dražena Šoića, voditelja tamburaške sekcije iz Hrvatske, a u plesnoj prostoriji na katu GYIK-a prvi dani u tajednu su minuli uza stručno peljanje Djure Jeranta (KUD Baranja). U programu su stali folklorni elementi šokačkih plesov, dokle se za ostale dane pobrinuo Štefan Novak, stručni dirigent Kolo-Slavuja iz Beča. Tom prilikom su se diozimatelji iz blizine spoznali s gradišćanskimi koraki, jačkami i tanci u paru. Koliko i kako su se marljivo pripravljali svi na završnu priredbu, ka je bila subotu dopodne, smo mogli viditi i petak otpodne i kad bi bili zapri oči, bojsek bi mislili hrvatski tamburaški orkestar svira pred nami. Dražen Šoić sa smiškom na licu je izjavio da su se svirači jako trudili sprohadjati njegove upute, naučili su mnogo toga, ali isto tako kot i lani jedni su dozvolili sami sebi da za njih samo napodne se začmu zanimanja. Taboraše ovput nije pratilo krasno vrime u Šopronu, zato su većinom tulumarili, svirali i veselili se u Domu fakulteta kade su bili smješćeni, ali s čudnom energijom su djelali ter su se žilavo izdržali dan za danom. Petkom je petroviska Pinkica svirala za zbogom do jutra, a drugi dan završni koncert je dokazao što je rezultirao šopronski tajedan u glazbi i plesu. Drugi državni tabor plesa i tamburicanja je stilski završen tamburaškom proslavom jer 9. julyja, subotu, svi diozimatelji su dostali pozivnicu na svetačnost 30. obljetnice koljnofskih tamburašev.

-Tiho-

Misno slavlje u Homokkomáromu

Homokkomárom, nedaleko od Kaniže, omiljeno je hodočasničko mjesto pomurskih Hrvata. Na tome mjestu prilikom iskopavanja temelja kapelice pronađena je jako stara relikvija sa slikom Blažene Djevice Marije. Od toga vremena svakoga 13. dana u mjesecu tu se održava hodočasnička misa. Mnogi vjernici iz obližnjih i daljih mjesta na tome mjestu traže pomoć od Isusove majke, ili joj iskazuju zahvalu.

U Homokkomáromu su 1360. g. pavlini osnovali župu, izgradili samostan i crkvu, što je za turskih razaranja razvaljeno. Njemački su doseljenici ta zdanja s franjevcima 1772. g. obnovili, ali je i to izgorjelo, pa potom opet obnavljano. Bježeći od Turaka, Hrvati su se nastanili blizu spomenutoga mjesta, pa oni koji su i poslije turske opasnosti ostali na tome tlu, u toj su crkvi mogli pribivati bogoslužju na hrvatskom jeziku. Čak i u osnivačkom dokumentu župe stoji da se u toj crkvi trebaju govoriti mise i na hrvatskom i njemačkom jeziku.

Budući da pomurski Hrvati često odlaze u Homokkomárom, kaniška Hrvatska manjinska samouprava zamolila je mjesnog župnika Imrea Szűcsa da se godišnje bar jedanput održi misa i na hrvatskom jeziku. Svećenik se obradovao toj molbi i od 2002. g. svakog 13. srpnja tu se misi na hrvatskome.

Prijašnjih je godina mise govorio koprivnički dekan Blaž Horvat, a ove godine misu je uveličao i varaždinski biskup Marko Culej.

Unatoč kiši, crkva na najvišem vrhu sela napunila se vjernicima i mnogim svećenicima iz okolnih župa. Misi su sudjelovali keresturski i fičehaski župnik Rafael Kramer, mlinarački, pustarski i serdahelski župnik Vilim Harangozo, te sumartonski župnik György Kiss.

Hrvatsku misu koncelebrirali su biskup Marko Culej i dekan Blaž Horvat, a pratio ju je koprivnički crkveni zbor.

Mjesni župnik Imre Szűcs srdačno je pozdravio goste iz Hrvatske i zahvalio je na pomoći prilikom celebriranja mise te spomenuo misli sv. Pavla kako pripadnike raznih naroda razdvaja samo jezik, ali ih spaja ista vjera, jer vjera je jedna i Bog je jedan. Materinski jezik dobiven je također od Boga, i na bilo kakvom jeziku se čuje Božja riječ, to je njemu jednako drago.

Varaždinski se biskup obratio vjernicima u znaku euharistijske godine u kojoj Isusova majka dobije izrazito značenje.

Život treba graditi s Bogom, jer samo uz njega možemo osjećati mir, gdje ga nema, ljudi strahuju. U strahu žive bogati jer se boje za svoju imovinu da će ju izgubiti, u strahu su i moćnici, što svjedoče tragedije u Londonu, u Americi, roditelji žive u strahu zbog svoje djece kojima prijete opasnosti: alkohol, droga, nezaposlenost.

U svim tim strahovima Marija pruža pomoć u koga su se ugledali i kojoj su vjerovali i velikani katoličke crkve, papa Ivan Pavao II. Kao veliki štovatelj Isusove majke, stavio je na svoj grb slovo „M“, što

Varaždinski biskup Marko Culej dolazi među pomurske vjernike

znači Marija. Blaženi Alojzije Stepinac uvijek je imao uza sebe sliku majke Marije. Liturgija u homokkomáromskoj crkvi također je bila odana majci Božjeg sina čiju su pomoć tražili mnogi vjernici molitvom i pjesmom.

Hrvatski ugodaj mise osnažili su članovi kaniškoga pjevačkog zbora, obučeni u hrvatsku narodnu nošnju, i tako obučeni sudjelovali ophodu oko crkve.

Beta

Kuhajmo zajedno Bajska riblja Čorba

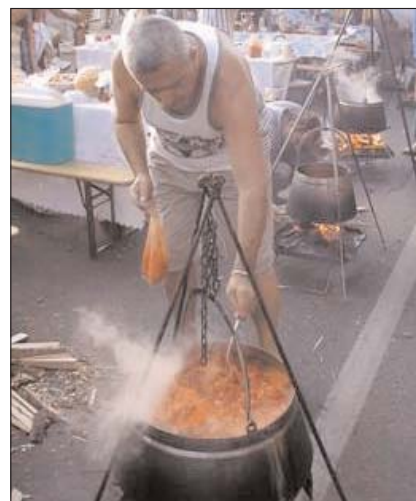
Tajna iznimnog okusa bajske riblje čorbe krije se u tome što je uvijek kuhaju muškarci, od kojih, dakako, svaki je ponosan na svoje umijeće. Dakle, velika je hrabrost preporučiti taj recept jer se svaki njezin „tvorac“ zaklinje da je njegova najbolja, a na druge odmahuje.

Uz kilogram ribe pripremite: veliku glavicu crvena luka, vrhom punu žlicu sitno mljevene crvene paprike, po potrebi soli, po želji nekoliko komada paprike trešnjevke, 1,2 litre vode, po osobi 10 dag (po mogućnosti domaćih) rezanaca.

Bajska riblja čorba obvezatno se priprema: u kotliću; ako je moguće, na slobodnoj vatri, naime, dim je čini ukusnijom; riba treba da je slatkodna i

raznovrsna; šaran je najbitniji jer se bez njega ne može kuhati prava i specijalna riblja čorba, koja je to bolja što se priprema najjednostavnije, odnosno u kotlić se stavljaju svi začini, koji se zaliju vodom, a kada voda provre, dodaje se mljevena paprika, a nakon dvadesetak minuta čorba je gotova. Neophodna su još: ljuta paprika i domaća tjestenina od 10 jaja.

Mnogi tvrde da se tijekom kuhanja čorbe ne treba osvrtni na vrijeme, naime, ako čovjek u desetominutnim razmacima spusti po jedan mali špricer, onda nakon četvrtog u čorbu se stavlja mljevena paprika, a kod šestog ili sedmog jelo se može postaviti. Zatim – budući da riba i dalje mora plivati – može otpočeti „vinarenje“.

Hrvatski dan u Martincima

Hrvatska samouprava sela Martinaca 29. srpnja organizira Hrvatski dan. Martinčani se spremaju na veliko slavlje i druženje koje počinje u poslijepodnevnom satima svetom misom na hrvatskom jeziku u mjesnoj crkvi, a nastavlja se nogometnom utakmicom u Cretiću između ekipa Martinaca i Brezovice iz Republike Hrvatske. Kulturni program ispred športske dvorane počinje u 19 sati, a u njemu će nastupiti Plesači OŠ Martinci, KUD „Seljačka sloga“ iz Brezovice, naselja s kojim Martinčani imaju prijateljske veze, Mješoviti pjevački zbor iz Harkanja te martinački Ženski pjevački zbor „Korijeni“. Zvijezda martinačkog dana i večeri bit će Krunoslav Kičo Slabinac, a nakon njegova nastupa slijedi Hrvatski bal gdje će svirati sastav „Podravka“.

BRLOBAŠ – 17. srpnja u nedjelju je u malom podravskom naselju Brlobašu održano proštenje u povodu Dana sv. Ilije zaštitnika sela Brlobaša i brlobaških Hrvata. Svetu misu u prekrasnoj brlobaškoj crkvi predvodio je martinački župnik Norbert Nagy.

NOVO SELO – Stanovnici podravskog naselja Novo Selo spremaju se za svoje proštenje za blagdan sv. Ane koje će se održati 24. srpnja u seoskoj crkvi. Sveta misa počinje u 11 sati i 30 minuta. Misu će predvoditi mjesni župnik, a gost dana bit će velečasni Franjo Pavleković, svećenik rodom iz Novoga Sela.

MARTINCI – U organizaciji Zajednice podravskih Hrvata na čijem se čelu onedavno nalazi Zoltan Sigečan, nastavnik iz Martinaca, 16. srpnja jedan autobus pun hrvatskih vjernika iz Podravine hodočastio je u marijansko svetište Mariju Bistricu u Hrvatskoj. Hodočasnici su molili zagovor Majke Božje Bistričke za svoje obiteljske teškoće, a kraj misnoga slavlja u crkvi uljepšalo je pjevanje naših hodočasnika uz pratnju orguljaša iz Starina. Hodočasnici su na povratku svojim kućama zastali i u Zagrebu, glavnom gradu Republike Hrvatske.

HRVATSKA KRONIKA

27. srpnja 2005. u 13.00 na I. programu
(Repriza: 28. srpnja 2005. u 14.05 na II. programu)

Život Hrvata u Crnoj Gori
Događaj tjedna u Hrvatskoj
TV-kalendar
Urednica: Timea Šakan

28. ruj (četvrtak) 21.00
- Mlada generacija iz Židana
Prisicki dečki

29. ruj (petak) 21.00
PINKICA

30. ruj (subotica)
10. ljeta obilježnica KUD a.
Zvinjanak
- Povorka du crkve 13.30
- Maša u crkvi 14.00
10. maši folkorni festival u šatoru
- GAZUL iz HRVATSKL

31. ruj (nedjelja)
Taborska sveta maša 10.00
Dan sela 14.00
- PINKA-BAND 21.00

OPKAMU VAŠI!

Organizatori:
KUD Zvinjanak
Samouprava Sela
Društvo Gradiscansko-hrvatske
Mladine u Općinskoj

2005

Dan sela u Plajgoru

- 8-10 uri:** Otvorenje granice med Plajgorom i Kloštrom. Načelnici dvi sel se pozdravu na granici ziz kratkim programom.
- 8.30 uri:** Primanje gostov u selu kod Općinskog stana.
- 9 uri:** Blagoslavljanje pilja Majke Božje.
- 10.30 uri:** **Trojezična sveta maša kod crkve**
Celebranti: Prof. Rajmund Temmel iz Željeznoga Dr. Anton Kolić iz Ratištova Štefan Dumović mjesni farnik
Svetu mašu oblikuje Pjevački zbor Frakanave i Zbor Peruška Marija iz Židana.
- 12 uri:** **Agapa** u Općinskom stanu
- 13.30 uri:** **Prošecija** od crkve na blagoslavljanje križa. Po blagoslavljanju programi u Općinskom stanu i prijateljsko druženje.
- 18-21 uri:** **Gosti** se sprohadjaju na granicu, zbogomdavanje.
Svakoga najsrdačnije pozivamo i čekamo!
Organizatori:
Seoska samouprava i Vjerska općina Plajgora